

Buông tay

Đã bao lâu rồi chúng mình quên rằng ai cũng có quyền được yêu thương? Bao lâu rồi ta quên mất là còn rất nhiều người sẵn sàng đón bạn vào vòng tay của họ? Không phải người cứ luôn làm bạn tổn thương đâu, thật đấy!

Tôi ngồi với N., ở quán trà sữa trong một con hẻm nhỏ. Để ngắm những cơn mưa bất chợt của mùa, nghe trời âm u nổi gió, và thấy mọi người vội vã tránh mưa.

Tôi miên man với những suy nghĩ của riêng tôi. N. liên tục vớt và bỏ những hạt thạch đủ màu từ ly của N. sang ly tôi như không bao giờ dừng lại.

Tôi chẳng hỏi, tôi chẳng muốn biết lý do của những việc làm có thể coi là “vớ vẩn” đó. Cũng như không hỏi “Tại sao?” khi N. bảo N. muốn tắm mưa. Đáng tiếc, mưa Cần Thơ không đủ nặng hạt, không đủ để xóa sạch nỗi buồn trong mắt bạn tôi. Tôi mặc kệ N. loay hoay trong nỗi đau, đôi khi tự cười, hình như cũng đã có thời mình y như thế.

N. gọi cho tôi lúc 12h đêm. Sao tôi ghét những cuộc gọi nửa đêm đến thế? Đến nỗi tôi đã từng thử tắt điện thoại khi đi ngủ. Vậy mà hôm sau, khi có thông báo gọi nhờ từ những người quen, tôi thầm rủa: “Gọi lúc nào không gọi lại lựa đúng lúc mình khóa máy!”

Tôi không bao giờ tắt nữa. Để lúc N. gọi, tôi thở phào. Vì N. xuất hiện trước mặt tôi chả khác gì một con gấu trúc với đôi mắt lem đầy mascara. Tôi vẫn giữ thói quen, không hỏi. N. ngủ lại với tôi đêm đó. Mưa rơi rầm rập trên những tấm tôn, nghe lòng hoang hoảng.

Sáng hôm sau, N. thức dậy, bảo tôi đi trà sữa. Tôi cười, có còn bé nữa đâu. Nhưng vẫn đi, để không còn thấy gương mặt N. đắm nước. Để “điên” một chút. Để đừng nghe N. lải nhải hỏi nên chết như thế nào.

Tôi đã nghe quá nhiều những lời than muốn chết, kể cả từ mình, nên chẳng mấy quan tâm. Đời còn đẹp lắm! Và những đứa cứ suốt ngày kêu chết lại là những đứa nhát gan nhất. Có cần thiết phải thế không?

Tôi tạm biệt N. chiều hôm ấy. Tôi trở lại với những bộn bề cuộc sống của mình. Đôi khi thấy lòng mông lung quên quên nhớ nhớ. Tôi gọi cho N., không còn nghe N. khóc, nhưng N. cũng chẳng líu lo, thậm chí chẳng còn hỏi tôi cách chết. Tôi bỗng thấy lòng mình trống rỗng. Tôi chờ đợi điều gì? Tôi nên vui hay nên buồn? Bạn tôi sẽ như thế nào với một vết thương lòng quá lớn?

- P. à! Tối N. qua nhé!

- Ừa!

Cuộc điện thoại ngắn ngủi giữa hai người bạn “bắt đầu thân”. N. luôn xuất hiện trong những phút chẳng ai ngờ nhất.

Tối hôm đó, giữa khuya, tôi và N., hai đứa con gái đã tìm cách leo lên sân thượng của nhà trọ, ngồi đấy đếm sao. N. lại hỏi tôi:

- Nhảy từ trên này xuống có chết được không nhỉ?

Tôi thiếu điều muốn đạp N. bay xuống.

- Sao băng kia!

Tôi nhìn theo hướng tay N. chỉ, thấy một vệt sáng tắt ngấm giữa trời. N. có kịp ước gì không? Tôi nghe thấy tiếng N. thở dài: “Điều ước sao băng chả bao giờ có thật!”

N. chưa bao giờ triết lý đến thế. Với tôi, N. luôn là một cô bạn vô tư. Tôi từng ngỡ không một nỗi buồn nào có thể chạm được đến N. Xung quanh N. có rất nhiều người bạn, những người sẵn sàng lôi N. ra khỏi mớ bòng bong mà cô bạn tự dựng. Và có rất nhiều người sẵn sàng cho cái kẻ làm N. buồn một trận te tua. Vậy làm sao mà bạn của tôi lại thở dài đến thế?

3:00 sáng, nhiệt độ giảm đến nỗi tôi run lên. N. mở điện thoại lấy chút ánh sáng. Tôi thoáng thấy một tin nhắn được gửi vào. N. bấm đọc, rồi xóa ngay tin nhắn. Xong vứt điện thoại qua một bên. Hình như nước mắt N. rơi khẽ theo cơn gió.

- N. quyết định rồi! – N. bỗng nói.

- Quyết định gì? – Tôi ngơ ngác hỏi lại.

N. im lặng. Tôi chơi vơi trong khoảng lặng của N., tự mình cũng lặng thinh.

N. lại tạm biệt tôi. Bỗng dưng tôi ghét N. ghê gớm. Tôi ghét những lần N. đến, nghe N. thở dài, nghe N. nhắc đến cái chết.

Cũng có thể tôi không ghét N. mà là ghét chính mình. Tôi nhận ra rằng mình đã từng làm những điều điên rồ giống thế để mong được quan tâm. Tôi ghét chính mình đã có thời muốn nhận được sự quan tâm của con người không xứng đáng đó. Tôi ghét một tối muộn, anh chia tay tôi. Tôi đã gào lên rằng tôi sẽ chết. Vậy mà bây giờ tôi vẫn sống. Để chẳng bao giờ quên được con người bội bạc kia.

N. cũng như tôi, cũng tìm kiếm sự quan tâm chẳng bao giờ có được. N. à, con trai vô tâm lắm! Đừng đợi ai yêu mình hơn chính bản thân mình.

Tôi đã chờ để nói cho N. nghe điều ấy, chờ để kéo bạn tôi ra khỏi những phút nông nổi của cuộc đời. Vậy mà lần tiếp theo tôi gặp, N. thản nhiên trên ga giường trắng toát của bệnh viện với một đồng dây nhợ lằng nhằng. Tôi nắm tay N., nghe tiếng thở yếu ớt như muốn ngừng.

Đừng mà, cứ dậy và thở dài đi!

Tôi thần thờ đi dọc hành lang bệnh viện, suy nghĩ mông lung. Bỗng một người va mạnh vào tôi. Choáng váng. Quay cuồng. Lúc sau, tôi mới nhìn rõ rằng có một bàn tay mạnh mẽ đang đỡ mình dậy. Tôi nhìn thẳng vào người đối diện. Anh ta cũng nhìn lại tôi. Tôi giật mình bối rối nhìn xuống đất. Anh ta luống cuống bỏ tay tôi ra. Tôi bước nhanh hơn mặc dù đầu rất đau. Anh ta kéo tay tôi lại:

- Em có sao không?

Tôi đứng sững như một con ngốc. Bàn tay ấy, đôi mắt ấy, cảm giác ấy, rất giống của một người. Người mà tôi đã nhớ mãi không quên. Tôi lắc đầu, vừa muốn xua đi cảm giác, vừa trả lời câu hỏi của anh ta.

- Để anh đưa em đến gặp bác sĩ!

- Không cần đâu!

Vậy mà anh ta vẫn kéo được tôi đi. Anh ta chăm sóc tôi cứ như tôi là bệnh nhân đặc biệt vậy. Tôi không làm cách nào để từ chối được, đành phải mặc anh ta muốn làm gì thì làm. Tối hôm ấy, tôi về nhà. Thấy tim mình đập mạnh hơn một chút. Và ánh mắt chàng trai ấy xoáy mạnh vào tôi.

Cuối tuần, tôi vào thăm N. Đã mấy ngày rồi mà N. chưa tỉnh. Một lát, tôi đi ra ngoài. Mùi thuốc sát trùng làm tôi không thở được. Tình cờ, tôi gặp anh trên sân bệnh viện, người hôm trước đã va vào tôi. Tôi quay người định lơ đi, nhưng lại thầm cầu mong anh ta gọi mình. Và thật, anh gọi:

- Này bé! Em còn đau nữa không?

Tôi quay lại, sẵn một nụ cười trên môi.

Tôi đi dạo cùng anh, nghe anh nói có một người bạn đang nằm viện. Anh luôn đứng từ xa nhìn cô ấy chứ không bao giờ vào thăm. Anh tự trách mình vì đã làm cho cô ấy đau khổ. Tôi an ủi anh, bảo ai cũng có sai lầm, chỉ cần anh biết sửa thì cô ấy sẽ hiểu và tha thứ.

Khi nói những điều đó tôi nửa vui nửa buồn. Tôi chưa từng nghĩ rằng anh sẽ vô tình với một ai đó. Có lẽ tại tôi đã đồng hóa anh với người của quá khứ kia. Tôi đã mong chờ ở anh điều gì đó khác.

Tôi kể cho anh nghe về N. Rằng N. có một người mà cô ấy rất yêu. Rằng N. đã luôn mong chờ người ấy gọi điện, chờ người ấy nói một câu yêu thương. Vậy mà người ấy, cho dù đi với N. cũng nhắn tin với người con gái khác, cho dù bên cạnh N. cũng sẵn sàng bỏ rơi N. Khi ai đó gọi, cho dù đã hẹn rồi, cũng có thể để N. cầm điện thoại đợi “30 phút nữa anh đến” của người ta. N. đợi, đợi mãi mòn, đến khi người ấy gọi, để nói với N. lời kết thúc nhẹ như một cánh hoa bay. Tôi kể cho anh nghe về những đêm N. không ngủ, về những lần N. gọi cửa phòng tôi, về những câu hỏi không đầu không cuối về cái chết. Tôi đã không đủ quan tâm để hiểu rằng N. sẽ làm những điều nông nổi mà chẳng chờ đến khi có câu trả lời. Chẳng phải N. đã chờ quá đủ hay sao?

Một tháng N. hôn mê là một tháng tôi gặp anh trong bệnh viện. Bạn anh vẫn

chưa khỏi bệnh. N. thì vẫn nhợt nhạt và im lặng như ngày đầu. Tôi nói chuyện với N. như khi bình thường. Tôi nói về anh chàng đẹp trai mà tôi mới quen.

- Lúc nào N. tỉnh, P. dẫn N. gặp anh ấy nhe!

Tôi nhận ra giọng mình vui hơn mỗi lần nhắc đến anh, nhận ra tôi đã gặp anh như một thói quen mỗi cuối tuần. Và đã để anh đưa về nhà lúc thăm N. về muộn. Anh luôn xuất hiện những lúc tôi cần nhất. Tôi nghĩ rằng, mình đã yêu anh.

Một tối cuối tuần, tôi chuẩn bị thật đẹp đi thăm N. Tôi bất ngờ khi mở cửa ra đã thấy anh.

- Anh đưa em đi nhé!

Giọng anh nhẹ nhàng và chân thành đến nỗi tôi chẳng thể nào từ chối được. Tôi bước lên xe anh, nghe lòng mình rộn ràng. Anh khẽ nắm lấy tay tôi kéo về phía ngực anh. Tôi run lên. Cảm giác ngọt ngào và dịu nhẹ.

Điện thoại reo lên, mẹ N. gọi cho tôi, bảo N. đã tỉnh lại. Tôi bất giác mỉm cười thật tươi. Anh hỏi tôi. Tôi nháy mắt.

- Em sẽ cho anh gặp cô bạn ngốc của em! Nếu là bình thường thế nào anh cũng thích cô ấy!

Anh sánh bước bên tôi trong hành lang. Gần đến phòng N., bỗng dừng anh dừng lại.

- Anh sức nhớ có chút việc, em gặp bạn đi, lần sau anh đến nhé!

- Sao thế? Anh vào một chút đi rồi về!

- Không cần đâu! Lúc nào về thì gọi anh qua đón em!

Tôi gật đầu, vẫy tay chào anh.

Đẩy cửa phòng N., tôi thấy mọi người đang vây quanh. N. vẫn đang truyền nước biển nhưng đã có thể mở mắt và nghe thấy chúng tôi nói chuyện. Tôi

ngồi xuống cạnh N., trách:

- Đồ ngốc! N. lỡ mất cuộc gặp với chàng trai của P. rồi!

N. mỉm cười yếu ớt, khẽ gật đầu. Tôi vui đến rơi nước mắt. Cuối cùng thì cũng đã nhìn thấy bạn tôi cười.

Ngày nào tôi cũng đến thăm N. Ngày nào anh cũng tới đón tôi. Chúng tôi bên nhau nhiều hơn, nói nhiều chuyện hơn. Vào với N., đút cho N. từng thìa cháo, tôi say mê kể về anh. N. bảo hôm nào đi cùng anh vào cho N. gặp, N. sẽ chăm cho tôi. Chúng tôi cười ngất, mọi chuyện có phải đã qua rồi không?

N. bảo tôi đưa N. ra ngoài. Ngồi trên xe lăn, N. bảo tôi dừng lại bên hồ nước. Tôi tỏ ra lo lắng.

- Yên tâm, N. không làm gì dại dột nữa đâu!

Tôi ngồi trên một chiếc ghế đá. N. lặng lẽ nhìn ra mặt hồ. Mắt N. sâu thăm thẳm. Tôi sợ N. sẽ tự mình chìm trong đó mất thôi.

N. bảo tôi đưa điện thoại cho N. N. cầm chiếc điện thoại rất lâu, mở một vài thư mục, hình như là tin nhắn và hình ảnh. Tôi biết có rất nhiều thứ người ta chẳng nhớ xóa. Như là tin nhắn của người ta yêu, như là hình ảnh của người ta đã đặt tình cảm rất nhiều. Cho dù là người đó làm ta đau đi nữa. Điện thoại đổ chuông, có một tin nhắn đến. N. đưa cho tôi đọc, bảo xong rồi xóa nó đi. Tôi cầm điện thoại, mở tin nhắn, đọc vồn vện ba từ: “Anh xin lỗi!”. Tôi đưa lại điện thoại cho N.

- Anh ta bảo xin lỗi phải không? – Tôi không trả lời. N. tiếp – Ngay cả trong mơ, N. cũng biết được anh ta sẽ nói gì khi N. tỉnh lại!

Nói rồi N. ném mạnh chiếc điện thoại xuống mặt hồ. Hồ nước dậy sóng rồi nuốt chửng một mảnh tình vô vọng. Tôi sửng sốt. Không phải vì hành động của N. mà là vì khi cầm chiếc điện thoại, tôi phát hiện ra trên hình tin nhắn có tấm hình với gương mặt của một người rất quen.

Tôi chia tay N., lòng hoang mang. Gặp anh, tôi bỗng nhiên thấy xa lạ.

Tôi hững hờ bước lên xe anh, hững hờ để anh nắm tay mình. Anh dừng lại ở

một công viên, nói rất nhiều những lời yêu thương mà tôi chẳng nghe thấy gì cả. Lát sau, anh xin lỗi tôi rồi đi khá xa để nghe điện thoại. Tôi cười khẩy, hình như tôi biết anh đang làm gì.

Chợt nảy ra một ý, tôi chờ anh đến rồi mượn điện thoại của anh. Nhân lúc anh không để ý, tôi gọi vào số của N. Hình N. hiện lên nhưng không có tên. Tôi trả lại điện thoại cho anh, cay nghiệt.

- Anh thậm chí còn không đặt tên cho số của cô ấy cơ à?

Anh nhìn tôi.

- Em đang nói gì thế?

- Cô ấy không tốt ở chỗ nào? Tại sao anh không buông tha cô ấy? Sao anh cứ phải làm cô ấy khổ?

- Em sao thế? Anh không hiểu!

- Anh không hiểu là đúng thôi. Anh có biết bao nhiêu người con gái khác vây quanh, cô ấy có là gì đối với anh đâu. Khi anh cần cô ấy, anh gọi, khi không cần, anh bỏ mặc cô ấy chờ anh. N. chờ anh nhiều lắm đấy! Nếu anh không đến được thì ít nhất phải nói với cô ấy một lời chứ!

Mặt anh ta sa sầm. Ánh mắt đau khổ nhưng chỉ làm tôi thấy ghê tởm. Nước mắt tôi bắt đầu rơi. Tôi đau, rất đau nơi ngực trái. Tôi có thể làm gì bây giờ? Khi mà người tôi yêu lại chính là kẻ đã phản bội bạn tôi. Cũng như lúc bên N., cho dù bên tôi, anh ta vẫn có thể nói chuyện tình cảm với cả ngàn cô gái khác. Tôi gạt nước mắt, kiên quyết quay đi.

- Hôm anh nói chia tay, N. đã đợi để nói với anh rằng cô ấy đang mang một đứa bé! Nhưng có lẽ anh không cần nó, nên nó bỏ đi mất rồi.

Bước chân tôi nặng trĩu như đeo đá. Anh ta lao lên chặn đường tôi.

- Em nói sao? N. có con của anh?

- Không, anh nhầm rồi, chẳng có con của anh đâu. Anh không xứng đáng!

Anh ta nhìn tôi trân trối. Tôi xoáy mạnh ánh mắt vào anh ta. Tôi những muốn đánh cho anh ta một trận. Tôi muốn sỉ vả anh ta, muốn nguyên rửa anh ta. Anh ta không chỉ làm khổ N. mà còn là một kẻ sát nhân.

Nếu anh ta không bội bạc, có lẽ N. sẽ có một gia đình hạnh phúc, sẽ có một đứa bé gọi tôi bằng dì. Nhưng chính anh ta đã phá vỡ tất cả những hạnh phúc nhỏ bé ấy, của N., của tôi. Vậy mà tôi đã yêu anh ta, vậy mà tôi đã tưởng rằng anh ta có thể thay đổi.

Không, một thằng Sở Khanh sẽ mãi mang bản chất Sở Khanh. Cho dù che giấu thế nào thì cũng có lúc anh ta lộ rõ ra con người thật của mình. Đến lúc ấy, người lỡ trao trọn tình cảm cho anh ta sẽ là người ê chề nhất. Vậy thì tôi có cần phải đau khổ vì một người như thế không? Tất nhiên câu trả lời là không. Nhưng tôi cũng như N., giờ thì tôi hiểu tại sao bình thường N. rất sợ đau lại có thể rạch nát cánh tay mình.

Nỗi đau ấy chỉ thuộc về thể xác, còn nỗi đau trong tim sẽ đau gấp vạn lần.

Tôi trở lại bệnh viện, bảo muốn ngủ lại một đêm. N. hỏi tại sao không về nhà? Tôi cố giấu nụ cười ghen ghen.

- N. toàn gọi P. dậy lúc nửa đêm, vậy mà bây giờ P. đòi nợ lại cũng không được à?

N. nằm xích qua một bên, để trống nửa cái gối cho tôi. Tôi ngả lưng lên đó, hai đứa chen nhau cái giường. Nửa đêm, tôi kéo rèm. Ánh trăng chênh chếch chiếu qua cửa kính. Tôi và N. nằm đếm sao. Chẳng đứa nào ngủ được. Tôi hỏi N.

- Sau này sẽ thế nào, N. nhỉ?

- Thi tốt nghiệp nè, kiếm một công việc tốt, lấy đại một anh hiền hiền nào đó! Vậy thôi!

- Đơn giản thế thôi à? Ủ, vậy cũng được! Rồi sẽ có thêm một thằng nhóc quậy tung bừng, một con bé con điệu ới là điệu. Vậy là hạnh phúc rồi, hen!

- Ủa, vậy là hạnh phúc!

Tôi mơ màng chìm vào giấc ngủ muộn. Hai chữ hạnh phúc tan loãng vào ánh trăng mờ.